

СЬОГОДНІ У НОМЕРІ

▲ ТАМ, ДЕ БУЛО ЧИСТЕ ПОЛЕ, ВИРОСЛО НОВЕ СЕЛИЩЕ ІЗ 182 БУДИНКІВ ДЛЯ ПОТЕРПІЛИХ, ВІД ЧОРНОБІЛЬСЬКОЇ АВАРІЇ, І МАЙЖЕ В КОЖНОМУ ІЗ НИХ Є ЧАСТКА ПРАЦІ СТУДЕНТІВ БУДЗАГОНУ КІСМУ «БУДІВЕЛЬНИК».

▲ ВЛАСНЕ ЗДОРОВ'Я — НАПДОРОГОЦІННИЙ СКАРБ. СЕКРЕТ, ЯК ЗБЕРЕГТИ І ВІДНОВИТИ ЙОГО ДАВНО ВІДОМІ. ЦЕ — ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ...

▲ ПАРАДОКСАЛЬНА СИТУАЦІЯ: НА ВІДСУТНІСТЬ У БУДИНКУ КУЛЬТУРИ ШКАВОГО ДОЗВІЛЛЯ СКАРЖАТЬСЯ І ТІ, ХТО ЗА ПРОФЕСІЙНОЮ ПРИНАЛЕЖНІСТЮ САМ БИ МАВ ЙОГО ОРГАНІЗУВАТИ.



Будзагонієське літо. Як воно проходить у студентів Кіровограда читайте на 2-й сторінці.



День фізкультурника — свято не тільки спортсменів. Матеріали про любителів спорту читайте на 3-й сторінці.



Чому присвятити вільний час? Роздумують, підназують, пропонують автори і герої публікацій 4-ї сторінки.

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 8 грудня 1939 р.

Субота, 9 серпня 1986 року

№ 95 (3758).

Ціна 2 коп.

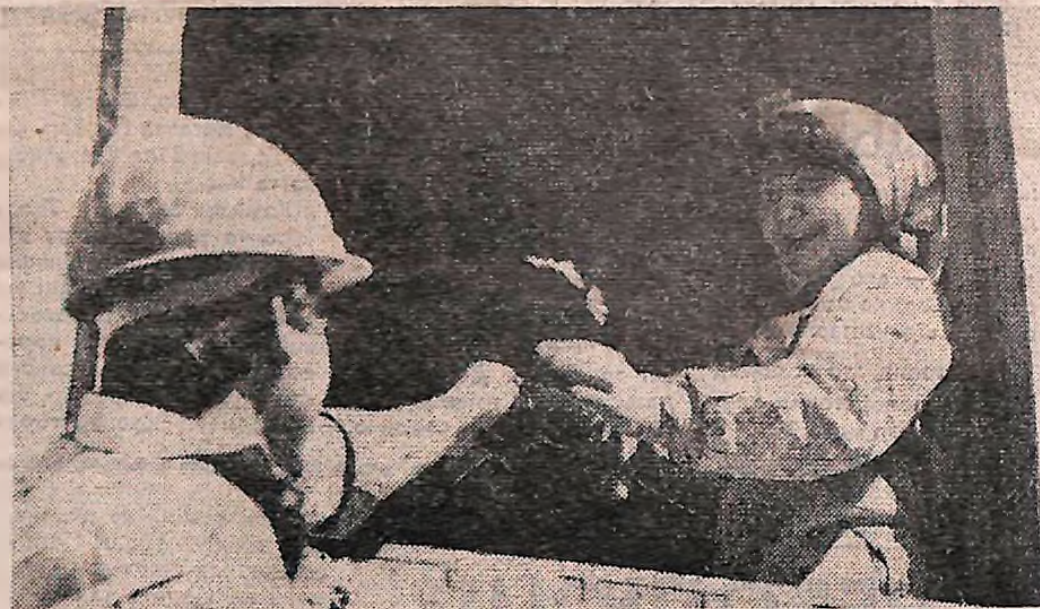
Завтра—День будівельника



В арматурному цеху заводу залізобетонних виробів Кіровоградського домобудівного комбінату газозварник IV розряду комсомолець Павло КРИМЕНЕЦЬКИЙ працює вже з 1978 року, тож вправності набув і хисту також. Відповідальні замовлення для облгагропрому, господарства та організацій області й обласного центру доручають йому завжди, бо до якості та оперативності робіт пред'являються підвищені вимоги. Нічого, що свою роботу він, на відміну від колег, у підсумку бачити не може: зварені ним залізобетонні плити й каркаси переважно в підмурку, не на виду. Та про якість робіт зварника судити тим, хто опісля заселить будівлі, до яких долав рум і Павло. Своє свято він зустрічає, ударно — при високій якості перевиконує завдання на 20—30 процентів.

А як не похвалити колегам свою старанну Світлану ВЕЛИЧКО у цей день! Квіти — не лише знак уваги, так хлопці хочуть виявити штунатурні — плітчанці ще й визнання значимості її роботи. Працівникам Новгороднівського міжколгоспбуду, де, зокрема, і працює Світлана, єдині жителі райцентру та району і за доброти житла, і за господарські будівлі, що зводять молоді будівельники.

Фото В. ГРИБА.



СИЛА КМК

Зустрічаючи своє професійне свято, колектив нашого тресту може рапортувати про свої успіхи із врахуванням значного внеску наших молодих працівників, зокрема, об'єднаних з комсомольською молодіжні колективи.

Серед них КМК, хто виправдовує своє звання не лише віком, але, тепер, виклою високою якістю роботи, варто назвати окремі. Це, у першу чергу, КМК бригади мулярів із СУ-1, який очолює М. А. Кравець, КМК штунатурів М. В. Казарини з управління механізації будівництва (УМБ).

Хороші відгуки про якість роботи й її продуктивність і про їх колеги по УМБ — КМК штунатурів Людмили Новосатської. Цей колектив за підсумками цього ж періоду визнано кращим серед подібних в республіці. Знають у нас і про облицювальників з бригади Віри Сидерської зі СУ-3.

В. БОРУЛКО,
секретар парткому
тресту «Кіровоград-
міськбуд» комбінату
«Кіровоградгосбуд».

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

В Основних напрямках економічного і соціального розвитку СРСР на 1986—1990 роки і на період до 2000 року відзначено: «Сприяти підвищенню масовості фізкультури і спорту. Розширювати фізкультурну і спортивну роботу і поліпшувати її організацію за місцем проживання, трудової діяльності і навчання. Зміцнити матеріальну базу спортивних організацій». Як розв'язується ця проблема на селі? Про це розмова нашого кореспондента з головою колгоспу «Победа» Мавовицького району Іваном Кириловичем Палієм.

НЕ БУТИ БАЙДУЖИМ ДО ЗДОРОВ'Я

КОР.: У деяких господарствах у процесі створення культурно-спортивних комплексів допускають промахуни — виділяються кошти на клубну роботу, а про розвиток спорту забувають. Як визначились в Оникієвому?

І. К. ПАЛІЙ: Розвитку масової фізкультури і спорту надаємо неабиякого значення. Однак в масовості одразу не досягли бажаного результату. Якщо в будинку культури працювало чотири-п'ять платних керівників художньої самодіяльності, які очолювали гуртки, то всіма спортивними секціями керував один інструктор по спорту Валерій Петриченко. Тепер в інститут фізкультури колгоспними стипендіатами ми послали ще два кращих виробничники і спортсмени. Виділяючи кошти на придбання музичних інструментів, костюмів для гуртківців, не обділили і колектив фізкультури — закупили спортивну форму для футболістів, волейболістів, групи ГПО, боксерів. Немає проблеми з транспортом, коли наші фізкультурники їдуть

потренуватись у плавальний басейн ДЮСШ облспорткомітету, на районні чи обласні змагання. Для них — спеціальний автобус.

КОР.: А що нового в колективі фізкультури?

І. К. ПАЛІЙ: Якщо раніше на спортивні майданчики приходили окремі фізкультурники, то тепер — бригадами, ланками. Лозунг «Спорт і труд — поруч ідуть» — не заради красного слівця. Кращі виробничники — комбайнер Андрій Івахов, слюсар Олександр Шостак, шофер Анатолій Коба, доярка Тетяна Климчук, наприклад, входять до складу збірної колективу з багатоборства ГПО, який переміг під час змагань першої спартакіади облгагропрому. Високий ідейний та фізичний гарт у колективі отримали наші комсомольці Сергій Барков, Володимир Руденко, Микола Павленко, Сергій Переудов, котрі виконували свій міжнародний обов'язок на афганській землі і повернулись в

Оникієве з урядовими нагородами — за проявлену мужність, відвагу. Тепер там проходять армійську службу Іван Катана, Віктор Осипчук, Олександр Медведєв, Микола Осипчук.

Виділяємо кошти для секцій, де тренуються не лише колгоспники, а й учні

місцевої восьмирічки, профтехучилища. Це — також наші спортсмени, яким майстер спорту Валерій Петриченко разом з громадськими тренерами та інструкторами по спорту допомагає здобути високій фізичний гарт.

КОР.: На сторінках «Молодого комуніста» ми вже повідомляли, що в Оникієвому збудували хороший стадіон, як тут цікаво пройшли змагання обласної спартакіади. Що ж, на вашу думку, завдяки іншим керівникам колгоспу взялися за розв'язання проблеми будівництва нових спортивних споруд?

І. К. ПАЛІЙ: Передусім ми самі створюємо таку проблему, повільно розв'язуючи соціальні питання. Треба виходити з можливостей господарства і сміливіше братися за так зване «другорядне». Звичайно, нас, колгоспних керівників, в першу чергу запитують, як зростає урожайність хлібної ниши, підвищується продуктивність громадського тваринництва. Та коли ми не створимо для людей зразкових побутових умов для праці і життя, важко буде зробити крок у вироб-

ництві. Тож правління колгоспу повсякчас вишукує кошти на те, щоб створити трудівникам села хороші умови для проживання, дозволяти, щоб кожен знайшов для себе цікаву справу за інтересом. Ми так само старались, роздобували будівельні матеріали для спортивно-комплексу, як і тоді, коли будували тваринницькі ферми, купували автомашини, комбайни. Ми їхали в облгагропром, не соромились по кілька разів заходити в райвиконком. У нас була вимога: «Хочемо мати зразковий стадіон». І ніхто не заперечив, не сказав: «Це на потім». Отож і допомогли. Отож і було свято на новому стадіоні.

Правління колгоспу завжди підтримує комсомольську організацію в питанні організації спортивно-масової роботи. Ось тривала розмова на комсомольських зборах: про те, щоб кожен комсомолець складав нормативи ГПО. Я вислуховую юнаків і дівчат. Бачу, що деякі керівники виробничих підрозділів не завжди розуміють значимість хорошої справи — йдеться про те, щоб виробничники постійно приходили на стадіон. Тож уже на засіданні правління колгоспу ставлю вимогу: в дні стартів спортсменів бригади на стадіоні мають бути і бригадири, і колгоспні спеціалісти. Щоб вони завжди сприяли тому, аби колгоспники навіть в гарячу пору життя мали можливість відпочити. І я завжди підкреслюю: повернутись обличчям до спорту, масової фізкультури — це не бути байдужим до здоров'я трудівників села.

М. ШЕВЧУК.

У ЖЕ четверте літо трудяться спеціалізовані санітарні студентські загони медучилища. Особливо хочеться відзначити роботу загону «Здоров'я», який працює у першій лікарні. Тут вони працюють не лише у відділеннях, а й на будівництві.

ТРУДЯТЬСЯ МАЙБУТНІ МЕДИКИ

Між трьома бригадами санзагону організовано соціалістичне змагання; про якісь помітні результати поки що говорити рано, але факт бажання так опорядкувати свої зусилля партій схвалення. У роботі помітно виділяються, у першу чергу, сам командир «Здоров'я» Олександр Агап'єв, комісар Всеволод Полянчик, бійці Тетяна Дереницька, Тетяна Ковальчук, Алла Пилипенко, Наталя Дробинцева, Валентина Гуртова, Олександр Викристенко, Євгенія Опрят та інші.

Самі студентів знають, що робота у загоні допоможе їм у подальшому навчанні. Навки здобудуть не лише власною старанністю й спостережливістю при догляді за хворими, у спілкуванні з ними — допоможе й та довіра, яку відчують з боку медперсоналу лікарні.

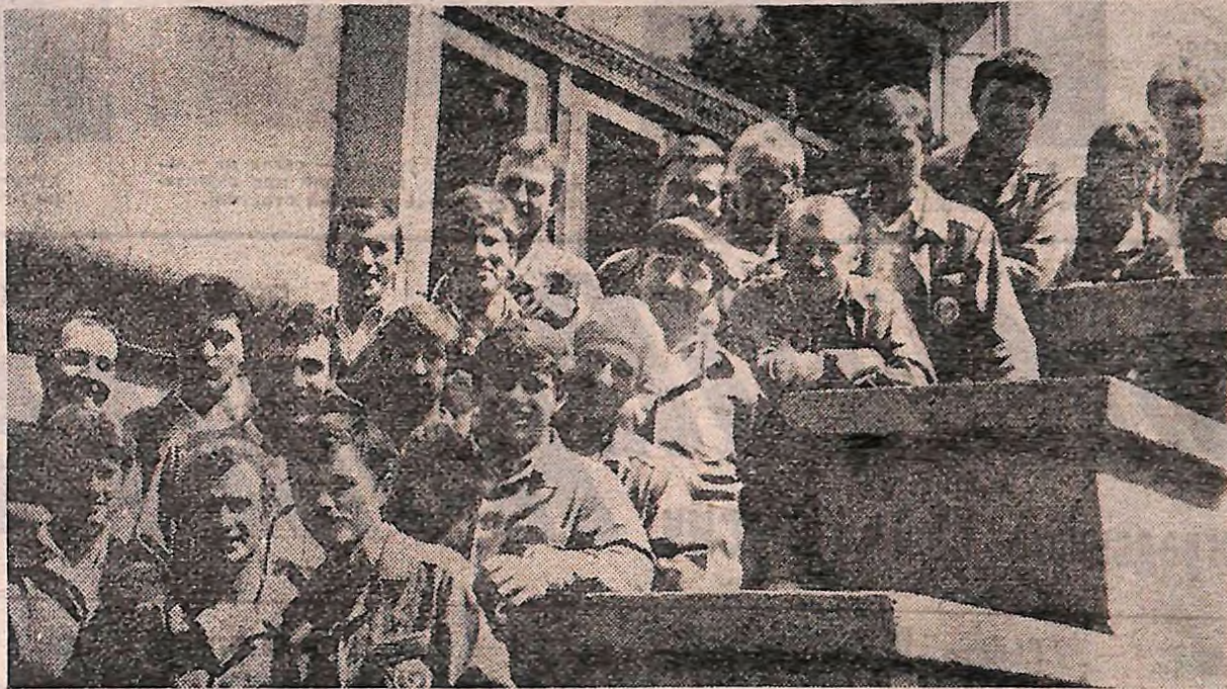
Наш кер.

м. Кіровоград.

50 ДНІВ НА ПЕРЕДНЬОМУ КРАІ

У випуску сторінки «Романтик» № 2 ми вже коротко розповідали про загін «Будівельник» Кіровоградського інституту сільськогосподарського маши-

ноу з них є частка їхньої праці. Хіба не запам'ятається таке на все життя? Та й крім того, студенти лишили по собі добру пам'ять: збудували літній кі-



нобудування. Студенти працювали у селі Сукачі Київської області на будівництві житла для тимчасово евакуйованих із зони відселення Чорнобильської АЕС.

Нещодавно «Будівельник» повернувся до Кіровограда. В обкомі комсомолу відбулася зустріч з бійцями загону.

Тепер, коли позаду залишилися ці півтора місяці, а вірніше 50 днів, кожен із хлопців може сказати, що вони у їхньому життєвому календарі займуть особли-

них організацій Кіровоградщини. Побачили те поле за селом і не повірили, що тут скоро будуть вулиці, магазини, школа... Приїхали увечері, а наступного дня вранці вже взяли до рук лопати і почали працювати. Основним їхнім завданням було закласти фундамент для будинків. Але, як часто буває, доводилося виконувати й побічні роботи. І ось тепер, коли поряд зі старим селом красуються 152 нових будинки, хлопці знають, що майже в кож-

номайдаччю на 150 місць, де згодом чотири рази на тиждень будівельникам демонструвалися художні фільми.

Розповідаючи про свою роботу, хлопці говорили і про недоліки, упущення. Багато було безгосподарності на цьому будівництві. Адже взяти хоча б той перший день роботи. Не будагонівці з лопатами повинні були готувати місце для фундаментів, а екскаватор, який чомусь «запізнився». А побутова служба? Вона й

досі запізнюється. Хлопці по-господарськи оцінюють обстановку, бо самі відчували на собі всі ці неладки. Виявляється, достатньо бліденький вигляд має Кіровоградська область порівняно хоча б з Херсонською, Кримською, Тернопільською. Гірше працює ПМК - 304 тресту

РЕПОРТЕР

А що у вас?

Кажуть, повторюватися неможе хоча б тому, що завжди є можливість сказати щось своє, нове. Однак, позитивний досвід історичний саме тим, щоб мати наступників.

Комсомольці і молодь райцентру, по-хорошому наслідуючи інших, вирішили організувати для бажаючих клуб ерудитів під відомою назвою «Що? Де? Коли?» Кр. районного комітету комсомолу над програмами й тематикою засідань жваво працюють ентузіасти з районного товариства книголюбів, відділу культури райвиконкому, редакції районної газети «Ленінська зоря» та інших зацікавлених організацій.

Щоразу — а за цей час відбулося вже три засідання — до районного будинку культури пообіцяли за свої команди ідуть усі бажаючі, причому, не лише молодь. Так само і змагаються іноді дуже різні за віком та родом заняті учасники. До найдованіших команд, які за-свідчила практика, слід віднести групи з районного ремонтно-транспортного підприємства (очолює знатоків секретар комітету комсомолу Олександр Яковлев), заводу імені 25 Жовтня (Людмила Галунга), районного дитсадку (Людмила Нестерова) тощо.

За підсумками останнього засідання загально-визнання своєю ерудицією та бійцівськими якостями завоював головний інженер РТП Костянтин Колісниченко, якому й було вручено найголовнішу нагороду.

Г. ІВАНЕНКО.

Вільшанський район.

За адресами

Вихідного дня

Цими днями славмени із Сходу ввійшли в Архангельську область, які відпочивають зараз у місті Кіровограді на тимчасовій туристичній базі БМТ «Супутник», побували у Світловодську. Гості залишилися дуже задоволені від того, що змістовно провели вихідний день.

Чомусь ми звикли планувати лише свій робочий час, а вихідний день пускаємо на самоті. І багато від того втрачаємо. А чому б не запланувати, скажімо, одноденну екскурсію всією сім'єю чи разом з колективом? Для цього треба звернутися в бюро ММТ «Супутник» Кіровоградського обкому ЛКСМУ. До ваших послуг тут одноденні екскурсії за маршрутами експедиції «Моя Батьківщина — СРСР» по Кіровоградській області.

Цікаво буде відвідати поїздку у Світловодськ — місто на березі рукотворного моря. Тут вам запропонують крім знайомства із самим містом здійснити на катері подорож по морю.

За бажанням можете побувати в Олександрії, Знам'янці, здійснити подорож в дендропарк «Веселі Боковенькі» або ж побувати на хуторі Надія в музеї-садибі Карпенка-Карого.

Крім цього, маршрути експедиції «Моя Батьківщина — СРСР» включають поїздки до музеїв Яворського, Микитенка. Вони будуть корисними для школярів, у яких СРСР студентів.

Тож, варто запланувати свій вихідний день задоволенням.

Ю. ТИТОВ.

НІХТО НЕ НУДЬГУЄ

Це вже стало традицією для студентського загону з Кіровоградського кооперативного технікуму проводити свій трудовий семестр на Новомиргородському консервному заводі. Склад будагону «Кооператор» практично не змінюється, так само як і їх-

ній ентузіазм. Працювати доводиться на трудомістких операціях, об'єм робіт великий — але дітята стараються, не хочуть відставати від наставників.

На питання, хто ж серед бійців «Кооператора» краший, майстер цеху № 2

Лідія Іванівна Дворкова навіть зніяковіла: відмінно трудяться усі. Такої ж думки про цю зміну й директор підприємства А. С. Томашов. Подобається в студентів хороший робітничий запал, завзятість, прагнення долати всі труднощі. Добре трудяться Валія Стрілець, Свєтла Савченко, Валія Фітенко,

Сергій Бойко, Сергій Призєнко, Наталя Пікінер, Галія Горова, Валія Самойленко та інші.

Комісар загону Люда Туренко розповіла, як вони прозодять свій вільний від роботи час. У липні усі вийшли на комсомольський суботник, гроші перерахували до Радянського фонду миру. Через те, що бригади «Кооператора»

працюють позмінно, важкувато організувати й провести якийсь захід усім складом працюючих, але зате всі разом після роботи збираються на дискотеку, у кіно, читають періодики. Ніхто не нудьгує.

І. ЛУКІНА,

боєць загону «Журналіст».

АДРЕСА МУЖНОСТІ — АФГАНІСТАН

СОЛДАТИ РЕВОЛЮЦІЇ

— Фарзан, — Саїд Мір по-батьківськи обняв рядового Курбанова.

Мовою пушту це значило: сніжок. Фотограф так і зобразив їх на знімку — старого солдата, командира роти малішів із прикордонного афганського кишлака Мумандара і рядового Курбанова із знаменитого клочковської роти гвардійської мотострілецької дивізії імені Героя Радянського Союзу генерал-майора І. В. Панфілова. Зустрілися вони під час поїздки представників народного ополчення Афганістану до воїнів Середньовізанського військового округу.

Познайомилися і тут же знайшли спільну мову. І справа не в тім, що таджицька і мова пушту має немало спільних слів. Набагато суттєвіше те, що цей смагливий юнак із Таджикистану дуже нагадував Саїд Міру його сина.

Саїд Мір тридцять років учителював. Працював в одному із ліцеїв Кабула. Він очолював добру і справедливості. Ділявся знаннями і досвідом. Всією душею сприйняв коїтневу революцію. Саїд Мір разом із переланим педа-

гогами країни приступив до демократичних перебудов школи. А республіці було важко. Вороги, яким не подобався вільний Афганістан, одержували щоду допомогу з-за океану і по-звір'ячому поводитися у країні.

Настав час, коли за зброєю беруться і вчителі. 60-річний Саїд Мір залишив Кабул і поїхав у свій рідний кишлак Мумандара, який розташований біля самого кордону з Пакистаном. Він став командиром роти малішів — прикордонних національних формувань, на долю яких випала найтяжча і небезпечна робота: прикривати країну від бандитських наскоків з території Пакистану.

Вчорай в готелі ми сиділи за пілою духмяного чаю. Перекладач лейтенант Шаріф Ібрагімов ледве встигав за його розповіддю.

— За останні півроку ми відбили більше десяти нападів, — згадав Саїд Мір.

Частіше душмани нападають уночі. Так було і цього разу. Першим їх помітив партовий. А через декілька хвилин рота опол-

ченців зайняла бойові порядки. Захопити кишлак бандитами знезаче не вдалося. Стрілянина не змовкала до ранку. Вороги вимушені були відступити, втративши чотирьох чоловіків убитими.

— У цьому бою, — говорить Саїд Мір, — ми захопили у ворога два міномети і декілька автоматів американського виробництва.

Цього разу бандити не пройшли. А що було б, якби пройшли? Я запитав про це Саїд Міра і помітив, як затремтіли у нього руки.

— А ви запитайте ось у нього, у Гуляма Сахі. Він знає...

— Це я бачив своїми очима у кишлаку Каралан і цілою не забуду, — сказав Сахі. — Таке не можна прощати. З давніх-давен у нас акакалі у великій пошані. Слово їх — закон. Хаджи Шамсудін який ходив у Мекку, закликав односельців до нового життя. Його друзі Гульмурад і Мухаммедназар підтримували його всією. І ось одного разу в кишлак увірвалися душмани. Бандити убили п'ятьох акакалів. Обеззброє-

них. Ні в чому не винних. Не тільки убили, вони спотворили їхні тіла. Душмани не щадять також і дітей. Захід перекоує, що вони воюють за майбутнє Афганістану. Але саме майбутнє вони по-звір'ячому знищують.

Я запитав у Гуляма Сахі про заповітну мрію.

— Бажаю, щоб на долю мого сина не дісталася війна. Ім'я сина — Ахмад. Йому три роки. Він навіть не підозрює, яка загроза нависла над його життям: в будь-який час у дім його батька — командира батальйону народного ополчення — можуть увірватися вороги. Для душманів загроза не тільки сам командир Сахі, а і його трирічний син.

Я якось запитав Саїд Міра: «Про що думаєте ви у ті хвилини, коли відпочиваєте від бою?». Акакалі в знак поваги нахилив голову і сказав:

— Війна — це завжди біда. Війна приносить багато горя. Гинуть кращі люди. Але коли справедливу війну веде народ, він завжди перемагає. Наш народ переміг фашизм. Ми переможемо тих, хто намагається поневолити Афганістан сьогодні.

Я провів добу з мужніми людьми Афганістану. Вони — командирів. В біл водять не парових солдат

регулярної армії, а селяні ремісників, які сіють хліб, пасуть худобу, шиють одяг, а в разі необхідності беруть у руки зброю і захищають своє право жити вільно.

Вони жадібно вбирали все побачене і почули у нашій країні. Побували у військових частинах, та найбільшу зацікавленість виявили до нашого мирного життя.

Біля джерела Ак-Булак, що поблизу траси Алма-Ата — Фрунзе, ми зупинилися на привал. У холодок підрулило декілька «КамАЗів», на платформах яких блищали заводською фарбою новенькі трактори. Саїд Мір із заздирістю сказав:

— Нам так не вистачає таких машин!

А потім довго роздивлявся техніку, очевидно, підраховував, скільки потрібно таких машин рідному кишлаку, щоб полегшити виснажливу працю своїх земляків. Гостей дуже зацікавила і полярна установка «Фрегат», яку вони побачили на колгоспних полях Киргизії.

Вони думали про те, щоб вирощувати хліб, будувати міста, перетворювати зсмілю. За ними — майбутнє Афганістану.

С. РОМАНЮК.

(Прес-бюлетень «Комсомольской правды»).

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ ФІЗКУЛЬТУРНИКА

ОЛІА алею скверу, просто вулицю пробіжить юнак чи дівчина у спортивній формі, інколи чусь:

— От диваки! Немає їм що робити, то й бігають...

Не кожен так скаже, не кожен подумає, що та ранкова розминка виконала лише «диваки». Але прикро стає, що здебільшого подібне чуєш від тих людей, котрі байдужі до свого здоров'я. Від них, хто годинами вибиває «козла», або ти просто плачеш, вештаєшся зичів'я вулицями міста.

Хто ж насправді ті «диваки», котрим над усе хочеться бігати алеями парку, їздити на велосипедах, активно відпочивати на березі ставу?

Робітник кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені Таратута Олександр Глушенко. За його власним підрахунком, він щодня буває на стадіоні більше трьох годин.

— З якою метою? — запитали ентузіаста.

— Просто так, для багаторості. Якщо з дружиною не йдемо в кінотеатр, на виставу, якщо не граюся з маленьким сином в сквері, то неодмінно бігаю... І трохи тренуюсь...

Те «трохи» — це із скромності. Бо, крім розминки, Олександр виробив для себе чітку лінію за програмою ГПО — в ти-

ру, плавальному басейні, на перекладні, майданчиках для метання гранати. Пробігти щодня 10—18 кілометрів — то вже для витривалості.

Олександр Глушенко не вважає себе високласним спортсменом, хоч з кіль-

кають до ставу, щоб навчитися добре плавати і загартуватись. Та найбільша пільга для сім'ї молодого колосного спеціаліста — то бігати. Берегами ставу, пологою дорогою за околицею села. Однак в Івано-Літці піхто не називас-

лейтенанта К. Ф. Ольшанського всадили у порту і дві доби утримувала захоплений плацдарм. З 68 десантників у живих залишилось лише дванадцять. Серед загинлих і наш земляк, уроженець села Витязівки Бобринець-

ПОЗАЗДРІТЬ «ДИВАКАМ»

кох видів спорту має першорядні результати, а з багаторості ГПО виконав норматив кандидата в майстри. Молодий робітник — неодноразовий чемпіон обласної «Колоса» з багаторості ГПО, призер республіканських турнірів. На громадських засадах Олександр тренує групу з військово-прикладного багаторості, очолює групу ГПО в своєму цеху.

Завжди підтягнутий, стрункий, завжди бадьорий і веселий молодий чоловік. То який же він дивак?

Нове знайомство — із зоотехніком колгоспу «Шлях до комунізму» Долинського району Анатолієм Горщак. Він також щодня на сільському стадіоні — разом з шестикласником Сергієм і дружокласницею Світланкою — сином і донькою. Разом за шахівницею, разом — з тенісною ракеткою, разом

Анатолій Горщак диваком. Навпаки, коли секретар парторганізації колгоспу М. В. Корнієва (она, до речі, також тренується в спортивних секціях, виступає на районних і обласних змаганнях разом з сім'єю — про це вже повідомлялось на сторінках «Молодого комунара») врзчала йому спеціальний приз — за волю до перемоги під час стартів першої спартакіади обласного «Здоров'я», хлібороби радо вітали свого односельця.

А молодий виконавець з Кіровоградського РБУ-3 Володимир Костянтинів, вчора і у вихідні дні «сидить» велосипед. Минулого місяця разом зі своїм товаришем Анатолієм Васею після зміни в п'ятницю сіли на велосипеди і поїхали до Миколаєва. Володимир вирішив побувати в тих місцях, де в березні 1944-го група старшого

кого району Герой Радянського Союзу Іван Індик, ім'я якого навично занесено в списки обласної комсомольської організації.

Дві доби в дорозі, Володимир не записувався в спортивну секцію. І не прагне виконати спортивний норматив. Власноручно зробив велосипед із старих деталей і вирушає в дорогу. Щоб підпочити, оздоровитися.

Ми часто говоримо про те, щоб будувати нові спортивні бази. Але той, хто považає себе, по-справжньому думає про своє здоров'я, не шукатиме зразкового стадіону. Він, його стадіон, в мальовничому куточку міста. І треба по-доброму позаздрити таким «дивакам», як Олександр Глушенко, Володимир Костянтинів та багато інших людей, які активно проводять свій вільний час, взявши з них приклад.

М. ВІНЦЕВИЙ.

Знайомтесь: спортивна сім'я інженера Сальківського цукрокомбінату Гайворонського району Віктора Мушинського. Він, його дружина Поліна, три сини щодня поспішають на стадіон. Неодноразово Мушинські брали участь в районних турнірах «Тато, мама і я — спортивна сім'я».

Фото М. ХОРЕНЖЕНКА.



Якщо ти активіст

Не в кожному спартаківському колективі фізкультури є інструктор по спорту, котрий мав би такий авторитет, як Марія Дяченко. Працює вона на автопідприємстві 10021. Спробуй зібрати автомобілістів на спартакіаді змагання, коли одні відіжджають, інші приїжджають. Дяченко, визначивши ситуацію, почала роботу з гуртожитку. Спочатку були шахові турніри, потім поєдинки тенісистів. І ось уже всі мешканці гуртожитку організовано виходять на ранкову гімнастику, а там, на автопідприємстві, введено в дію і виробничі.

Дяченко дозволяє, що в неї спраз завжди чимало — згуртувати футбольну команду, підготуватись до вечора спортивної слави, оформити документи на 250 нових значків ГПО. Треба ще й зустрітись з громадськими ін-

структорами, бо у вихідні кілька бригад їде на базу відпочинку. А там треба проаести між ними змагання з волейболу, продовжити підготовку до складання нормативів ГПО.

Авторитет Марії Дяченко від того, що не вона шукає роботу, а робота шукає її. Так і наш тренер з легкої атлетики Анатолій Копальов. Його устремління на те, щоб зростала результативність юних спортсменів, яких він тренує. Вимогливість передусім — до себе, потім — до них, легкоатлетів. Останні показники його вихованців справді радують. Юрій Команіоні під час зональних змагань кубка СРСР був третім, стрибнувши у висоту 2 метри 5 сантиметрів. А Тарас Янова, Інна Ярош виконали на цьому турнірі нормативи кандидатів у майстри спорту. Ін-

фінішувала на стометрівці з результатом 11,9 сантиметра і асистувала новий рекорд області, Таня відстала від неї на 0,1 секунди.

Чимало зробив для розвитку шахів у місті та області наш інструктор Г. Г. Дубіва, котрий підготував цілу плеяду спортсменів — розрядників. З його безпосередньою участю в місті відкрито новий шаховий клуб «Біла тура», де ввчорами, у вихідні дні збираються десятки школярів, яких Г. Дубіва навчає разом з ветеранами спартаківцями.

Не так давно піддавалися гострій критиці колективи фізкультури заводу «Більшовик» і троллейбусного управління. Тепер там спортивно-масова робота активізується, бо згуртовано беззастатний актив шанувальників фізкультури і спорту. «На

«Більшовик» ініціативу проявив сам директор підприємства А. Й. Караськов: щоб організувати змагання між бригадами, щоб обладнати спортивну кімнату. Він був першим уболівальником, коли змагалися спортивні сім'ї, коли тривав конкурс з виробничої гімнастики.

А в троллейбусному управлінні активістів об'єднала голова комітату профспілки Л. І. Шулькова.

Від активу заложить дуже багато. Але їх, активістів, мають підтримувати не лише керівники підприємств, організацій, а й весь колектив, а йому вони працюють. Підтримують, якщо інструктор, громадський тренер — люди активні. Авторитетна людина, бо причетна до доброї справи, бо їхня позиція — дія.

Л. САЛТИКОВА, завідувач організаційним відділом обласної ДСТ «СПАРТАК».



(Продовження. Початок у № 94 за 7 серпня ц. р.)

— Люблю і люблю я танкові війська, тому багато що й запам'яталося, — говорить Арсен Онуфрійович.

Любов до техніки Арсен виявив ще учнем Голоківської десятирічки тодішнього Поповського району. У шкільному фізкабінеті він знав усі іменні посібники, моделі, прилади. На уроки фізики в клас він завжди заходив з учелем Федотом Трохимовичем Ширяевим — заносив різні прилади та моделі. Ця любов до техніки привела його у тракторну бригаду. Його ровесники в дві літніх канікул заготовляли сіно, складали сіно в копні, підгібали колоски, а Арсен працював причіплювачем. Інколи тракторист довіряв Арсену машину, бачив, що добре все у хлопця виходить. Закінчивши семірічку, Арсен почав працювати в тракторній бригаді.

Якось знайомий хлібороб дівчі Герой Соціалістичної Праці О. В. Гіталов, який 57 років працює в тракторній бригаді, на обласній нараді сказав:

— Механізатор, який пройшов нелегку роботу причіплювача, ніколи не розлюбить своєї справи. Знаю по собі, з прикладу багатьох своїх колег. Причіплювачами йшли від любові до трактора, робота причіплювача — це був свого роду злітний майданчик для того, щоб піднятися до здійснення заповітної мрії — поєстити трактор самостійно.

Був на тій нараді і Сніжко.

Але повернемося до війни.

18-й танковий полк, у якому Сніжко служив механіком-водієм, того грізного літа сорок першого року діяв важкі оборонні бої в Білорусії. Ворог сильним ударом відтіснив наші війська від Паричів. При відході на танку старшого сержанта Сніжка вийшла з ладу бортова передача. Що робити? Гітлерівці можуть з'явитися будь-якої миті, а танк стоїть нерухомий. За'ялися по радіо із штабом полку, звідки відповіли: тримайтесь, бортову передачу буде доставлено. Зняли танковий кулемет, окопалися, зайняли оборону. Танк стояв у густих заростях ліщини, а позицію влаштували біля розлогого куща, яким закінчувалися зарості. Праворуч — гусиний ліс, ліворуч — горб з потолоченим житом, вздовж — ставкова дорога.

Танкісти лежали біля кулемета, прислухалися, не спускаючи очей з дороги. Незабаром за спинами почувся гул. Оглянувшись — полкова технічна летучка везла бортову передачу. Закотивши рукава, танкісти взялися ремонтувати бортову машину. Полагодивши, завели: все гаразд. Тільки хотіли виїхати з ліщини, як почули гул машин. Через кілька хвилин на дорозі показалися три німецьких мотоцикли і два транспортери.

— Це, напевне, розвідка, — сказав Сніжко бойовим друзям. — Треба пропустити її вперед, а потім ударити в хвіст. А щоб вона від нас раптом далеко не пішла, давайте швидко знімаємо гусениці.

Гітлерівці не виявили замаскованого в густих кущах танка. Танкісти швидко зняли гусениці, вибрались на дорогу і на колісному ході почали слідом за фашистською розвідгрупою. Ось уже німці зовсім недалеко. Вдарили по задньому транспортеру прямою наводкою з гармати, відкрили вогонь з кулемета. Транспортер перекинувся, і з нього вивалилися гітлерівці. Їх скопили з кулемета. Другий транспортер підбили, і він нерухомо стояв на дорозі. Сніжко спрямував на нього танк, скоду сильним ударом перекинув його і тут же побачив перекинуті мотоцикли — два лежали на дорозі, третій — у кюветі. «Попрасували» їх і, не зважаючи на швидкість, рушили далі.

Дорога йшла біля самого лісу, і Сніжко помітив на узліссі танк, під'їхав до нього. То була бойова машина Васяна Березана з їхньої роти. Зрадів! Як-не-як, тепер два танки, значить, попадеш на їхньому шляху фашисти — вдачі сильнішим удар буде. Але радість була передчасною: танк Березана був несправним — полетіла шестерня розподільчих валів, мотор вийшов з ладу. Який же вихід? Вирішили взяти танк на буксир. Смикнули його, смикали, але не могли витягти навіть на узбіччя дороги. Вже посушеніло, десь далеко ухали наші гармати; немов зірнули час від часу спалахували постріли; високо в небі, уривчасто речучи, полетів на схід фашистський бомбардувальник. У лісі стоїть тиша, на дорозі — ніякого руху.

— Треба гусениці надіти, — пропонує Березан.

— Мабуть, це єдиний вихід.

Поставивши бойову машину на гусеничний хід, пішли повільно. Подолали кілометрів десять. Раптом танк Сніжка зупинився: закінчилась паливе. Позичили в Березана і знову поїхали. О третій годині ранку, коли вже світало, побачили танк, який йшов назустріч. Чий він? На вський випадок навели гармату, кулемет. Виявляється, наш, за ним йшов бензовоз. Заправили білий паливний свій танк і, коли бліда пелена ранкового світла почала вже вкривати поля, добралися до розташування полку.

— Складна була ситуація тієї доби, — згадує Арсен Онуфрійович. — Але ще там, у лісі, коли вибігла з ладу бортова передача, вирішили: на випадок чого, битися до останнього. Живими ворогові не здалися б ніколи. Танкісти завжди саме так робили. Був у мене хороший бойовий товариш і земляк, танкіст Федір Яготин із Нової Праги. Відмінний танкіст, прекрасна, щедрої душі людина. Його танк німці підбили, але йому вдалося піти з бойовою машиною. Федір підібрав на полі бою кілька гранат, гранітків, закидав гітлерівців гранатами, а потім пішов у рукопашну, знищив кількох фашистів. Він загинув у тому бою, але дорого фашистам обійшлося його життя. Та хіба він один такий? Коли підбили їхні танки, пішли в штыкову атаку танкісти Петро Кленов із Макіївки, Федір Глушенко із села Мирнофайки.

(Далі буде).



ТВОЄ ДОЗВІЛЛЯ

СЕЛО Підлісне гарне, в районі помітне. Інструктор-методист районного будинку культури Г. А. Губенко, приміром, зізнався: «Я тільки ото комісія по культурі якась, то ми її найчастіше в Підлісне. Будинку культури там непоганий, самодільність сильна — хор хороший, агібригада, с духовий, фольклорний, драматичний гурт... Проводилися тут зустрічі представників колгоспів, що змагаються між собою, врочисте вручення паспортів,

Миколаїну Дмитрашко авторство Леоніда Петренка і Тетяни Барабулі. Вони... культпрацівники, колишні колгоспні стипендіати, працюють не за спеціальністю — одна вагарем на току, інший — електриком на твердинницькому комплексі. Це нібито тимчасово керівництво господарства їх туди поставило, але, за словами Таїси Миколаївни, постійно йти працювати в клуб вони не дуже прагнуть.

Класний керівник говорив хлопцям, які ширяли парти чи ламали указки: «А вдома в себе ти б так зробиш?» Те саме заохотилося мені спитати у молодих підлісненців, коли побачили видовбані в стінах більярдної печери. Страшно подумати, що так орудували кимсь потрапить до рук апаратура для ВІА, яку РБК збирається передати в Підлісне... На жаль, остеронь клуб-

ЛИСТ ПОКЛИКАВ У ДОРОГУ

РЕПЕТИЦІЯ НЕ ВІДБУЛАСЯ

святкові вечори...» Про всі ці події можна довідатися із фотоальбомів та вирізок із райгазети, які показала мені директор Т. М. Дмитрашко. Ці ж матеріали засвідчують, що є при БК і художня самодільність. Але від молоді села до редакції надійшла скарга. Ось її зміст: «Серед тижня до нашого будинку культури приходять лише чоловік десять школярів, бо тут нічим зайнятися. Ви скажете, що дозвілля залежить від нас самих, але це не так. Багато гуртків існують лише в документах, що їх Т. М. Дмитрашко пише для звіту. Але найбільше ми сварилися із нею через танці, точніше, через час їх початку і закінчення. Директор каже, що клуб має закриватися о 23 годині, але ми такої постанови не чули. А багато з нас закінчують роботу о 21 — 22.30. Поки переодягнешся — все закрито. Хіба не можна хоча б у жнива зробити так, щоб директор була в клубі до 24.00 — 00.30?»

Розпорядок роботи закладів культури — вітку до 23 години, узимку до 22-ї — затверджений Міністерством культури. І якби будинок культури мав зачинятися о другій ночі, знайшлося б не менше обурених тим, що це пізно, що нічого серед ночі крутити музику.

Так повинні працювати клуби. А як є насправді? Кіносеанси у Підлісному починаються о десятій вечора і закінчуються мінімум о пів на дванадцяту, а якщо фільм двосерійний — далеко за північ. Танці мають бути по суботам (в клубні дні), але й у суботу кіномеханік крутить кіно, бо в цей день найбільше глядачів, а в нього план. Відповідно танцювати після кіно вже ніколи. А до нього? До нього більшість молоді на роботі, якщо вірити авторам листа.

Вони, до їх честі, не заховалися за обтічно-безликий підпис «Молодь села» чи нерозбірливі іскроліфи. Багато прізвищ написано чітко. Як з'ясувалося, більша частина молодих людей, які писали скергу, школярі чи вчаться або працюють за межами села. Отже, писав явно не той контингент, що звільняється від роботи вночі. Найбільше зачепило Таїсу

— Та й до участі в гуртках навіть цих двох запрошувати треба, не кажучи вже про інших — практично нема молоді в самодільності. Боятися сцени, кажуть «Нема таланту», — розвія руками художній керівник БК О. Т. Дмитрашко.

Парадокс. У редакційній пошті чимало листів «Хочу стати артисткою». І всі прагнуть одного — потрапити на сцену, виступати перед людьми, готові заради досягнення цієї мети на всілякі випробування, а тим часом жадана сцена поряд — у сільському клубі, в міському Палаці культури. Ще й допоможуть, підучать, покажуть. І буде в клубі самодільність, і своє дозвілля заповниться.

А тим часом у день мого приїзду в Підлісне О. Т. Дмитрашко марно чекала Т. Барабулю на репетицію, і вона навіть не попередила, що не може прийти.

Ми запитали в Т. Барабулі, чому б їй як хормейстеру не організувати у вільний час танцювальний дитячий гурток.

— Нема спеціального залу. Нема станків, дзеркал.

У письменника Ю. Яковлева є повість «Балерина політвідділу». У блокадному Ленінграді голодні підлітки організували балетну студію. Репетирували при тріскучому морозі, одягнені, ладаючи від дистрофії... То великі ентузіасти, скажете. Але ж бути ентузіастом зараз незрівняно легше, ніж у той страшний час! І в районі с такі люди. Г. А. Губенко розповіла, що в Трилісах клубні працівники організували з дітьми пляшковий театр. Спочатку шили ляльок самі, а тепер ось у Москві замовили. Певно ж, у Трилісах умови теж не, як у Сергія Образцова, проте є бажання щось робити самим, є чітка мета — що робити.

А в Підлісному... Т. Барабуля хотіла б вечорів «як у місті», а яких конкретно — так і не змогла відповісти. Хочеться користуватися тим, що хтось організує. Та й як користуватися... Активний учасник художньої самодільності В. П. Тимофійко гірко зітхав:

— Як були танці у фойє, то ви б бачили, як вони поспували там майно. Батарею зірвали. А підіть гляньте у більярдну... Пам'ятаю, в школі наш

них справ стоїть комсомольська організація колгоспу. У закладі культури не чергують комсомольські дружинники.



За плечима у Олега Колісника не тільки рюкзаки, а й... пройдені дороги. Громадський інструктор з пішохідного туризму і ентузіаст цієї справи (має II спортивний розряд з туризму), він пройшов Крим, Кавказ, Полтавську, Миколаївську області, а також сивою Кіровоградщиною. Олег завідує лабораторією на кіровоградському заводі «Гідросила». Він — член збірної заводу по туризму, неодноразово брав участь у міських і обласних змаганнях. На знімку: Олег Колісник. «І знову в дорогу...»

Фото В. ГРИБА.

Танці в БК повинні бути. У суботу — значить, у суботу. Адже це день клубний. Звичайно, всім зразу не догодить, відвідувачам треба підлаштуватися під час початку танців — завжди один і той же. Не лише від директора БК і людей старшого віку залежить, щоб Підлісне пишалось і сучасними талантами, а й від самої молоді, її ініціативи.

Н. ДАНИЛЕНКО, спецкор «Молодого комунара» с. Підлісне, Олександрівський район.

Коли без сцени не можеш...

У будинку культури імені Калініна заводу «Гідросила» нараховується близько 40 аматорських колективів. Чотири з них мають високі звання народних. Це танцювальні ансамблі «Ятрань» та «Ятранчик», оркестр народних інструментів, театр музкомедії. Більше тисячі чоловік — такий склад учасників самодільності культурного закладу. І все ж...

— Дуже неохоче йде молодь в агібригаду, театр музкомедії, — ділиться враженнями художній керівник будинку культури Л. В. Костенко. — Ми

«СПІВАЮ АРІЮ І ОСЬ ОСЬ ЗАПЛАЧУ...»

— Які ваші улюблені ролі?

— Марії з оперети Плоткіна і Сандлера «Четверо з вулиці Жанни». Тема війни дуже мене хвилює. Граючи роль, намагаюсь поставити себе на місце Марії, яка вимушена співати в ресторані для фашистів, будучи підпільницею. А ще люблю роль Софії з «Весілля в Малинівці». Це ліричний, задушевний образ. Якби ви чули, які там красиві дуєти!

— Нелю Іванівно, зараз молодь до вашого театру йде без великої охоти...

фанулет Олександрівського культосвітнього училища.

— Що вас найбільше приваблює в акторській діяльності?

— Очі глядачів. Дуже багато значить спілкування із залом. Цього нас учить мій улюблений викладач Василь Михайлович Банник. Коли ти виходиш на сцену, бачиш очі глядачів, відчуваєш, що ти йому потрібен, це окрилює.

— Андрію, як ви ставитесь до того, що молоді не дуже поспішає в самодільні колективи?

— Мені здається, це просто інертність. Хлопці й дівчатка в багатьох випадках не ставлять перед собою мети, якщо й захоплюються чимось, то поверхово.

«В САМОДІЛЬНОСТІ Я З ДИТИНСТВА»

«Перше, що виконував, як зараз пам'ятаю, — «Пісня про Щорса». Голос у мене був тоненький, і вихователка говорила, що повинен бути гарний бас. Правда, у мене баритон...

У фотолaboratorії залишилася прохолода. Анатолій Васильович Мельников, фотограф заводу «Гідросила», сивий, міцний чоловік із орденськими планками, розповідає:

— В сімнадцять років пішов на фронт. Служив у повітряно-десантній військовій частині. Була у нас концертна група з семи чоловік, виступали у перервах між боями. На заводі вже двадцять шостий рік і весь час не розлучаюсь зі сценою. Я вже без цього не можу.

— Анатолію Васильовичу, як ви думаєте, чому молоді не дуже захоплюються самодільним мистецтвом?

— Зараз молодь більше йде у вокально-інструментальні ансамблі, грають на весіллях, ювілеях і т. д. Їх виконавський рівень здебільшого невисокий.

«ДО ГЛЯДАЧА — З УСМІШКОЮ»

З Оленою Агеевою, ученицею 9-го класу середньої школи № 25, ми зустрілися в центрі міста.

— Які пісні, що ви їй виконуєте, найбільше подобаються?

— Мені подобається всі, які ми співаємо. Ми підбираємо їх самі або радить наш керівник Віктор Михайлович Дюлерман, потім разом обговорюємо. Так складається наш репертуар.

— Як ви потрапили до ансамблю?

— Ще в першому класі мама записала мене в музичну студію. І мені подобається, із задоволенням хожу на репетиції. Люблю виступати. Нас часто слухають діти. Так приємно їм усміхнутись...

— Оленко, як ви гадаєте, чому ваші ровесники не люблять самодільність?

— Це неправда. Просто про деякі колективи треба більше розповідати, дещо просто не знає про їх існування.

Розмову вела С. ОРЕЛ.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.



НАША АДРЕСА:
316050. МПС.
м. Кіровоград,
вул. Пуначарського, 36.



ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішньопартійного життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патрістичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; мораторської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Даниленка
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

БН 00756.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 41103.

Зам. № 425.

Тираж 60 300.